

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXIII. In quo vitæ suæ cursum prosequitur, & tractare incipit
maiolem perfectionem & quibus medijs, & est vtile illis qui de
gubernatione animarum, quæ sunt in oratione perfectæ tractant, vt ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

eiufdem amoris pignus, amor enim amorem prouocat, quem nobis omnibus concedat, Amen.

CAP. XXIII.

In quo vitæ suæ cursum profequitur, & tractare incipit maiorem perfectionem & quibus medijs, & est utile illis qui de gubernatione animarum, quæ sunt in oratione perfecta tractant, vt sciant quomodo in principio gubernari debeant, nec non de utilitate, quæ prouenit ex gubernatione, qui eas bene dirigere possunt.

RE D E O modo ad vitæ meæ discursum de quo ante dicere incœperam, & credo quod me diutius. quàm par est detinuerim, in quo nõ debebam, sed hoc feci vt melius quod sequitur, intelligatur. Erit deinceps liber nouus, id est, alia vita noua, & de qua hæctenus dixi fuit mea; sed in qua vixi postea quando incœpi declarare, quæ ad orationem pertinent, Dominus in me viuebat meo quidem iudicio, cum sciam impossibile, vt tam breui temporis spacio malos meos mores per me relinquere potuissem. Sit De^o benedictus qui me ab illis liberauit. Quando itaq; omnes præscidi malorum occasiones, atque magis inciperem orationi vacare, Dominus mihi maiores concessit gratias, qui desiderare videbatur, vt easdem acceptarem. Incœpit itaque Dominus mihi ordinariè quietis orationes concedere,

cedere, & quandoque vnionis: quę multum durabat. Eodem tempore dubitare incœpi eo quod magnum esset delectamentum & suauitas quam sentiebam & fugere non poteram, ideoque magis dubitare cœpi quia aliquibus mulieribus factę fuerant aliquot à Dæmonio illusiones, ego nihilominus ex altera parte magna cum fiducia cognoscebam illam à Deo procedere particulariter in oratione remanendo ex qua melior & constantior reddebar, timebam tamen mihi persuadendo quod Dæmonium hoc modo à me orationem mentalem auferre vellet, nec non persuadendo mihi bonum esse si intellectum suspendere, ne passionem meditarer, aut per intellectum præualere possem, sed hoc videbatur mihi magis perdere, cum adhuc tunc illud non intellexerim, sed cum sua diuina Maiestas me illuminare voluit, ita quod illam deinceps non offenderem atque cognoscerem quantum ei deberem, tunc maxime creuit timor, ita quod magna cum diligentia quærere debuerim homines spirituales, vt illos interrogarem qualiñam esset spiritualis illa oratio quam faciebam; eosdemque rogando vt me dirigerent si forsitan errarem, & cum eò aduenissent Patres societatis Iesu quibus multum afficiebar licet neminem noueram, sciens eorum tum in vita, tum in oratione procedendi modum, me indignam reputabam, vt cum eis loquerer, itaque in eo statu permansi, quousque me resoluissem cum aliqua spirituali persona tractare. Defectus verò quem

O

in me

in me esse videbam effecit, vt non ita timuerim, & hæc est illusio diabolica, nam vt fierem bona me à summo separabam bono, in quo nos summo opere tentat & premit dæmonium, maximè in principio quando bene facere cupimus, ego tamen id credere non poteram. Nouit enim malignus ille noster inimicus in eo multum consistere, vt anima cum amicis Dei omnipotentis conuerfetur in principio & medio: hinc ne me in hoc resolverem omnem mihi præclufit modum. Expectabam enim prius in me emédationem, sicut etiam feci quando orationem intermisi, & forsitan me nunquam emendaſsem, cum ex mala quadam viuendi consuetudine in malis me intricatâ conſpicerem. Benedictus ſit Deus qui me vltimo iuuit, inceptit enim timor crescere, quia crescebat oratio, in quo aliquid latere boni mihi videbatur; siue ingens malum, cognoſcebam illud fore ſupernaturale, cum reſiſtere non potuerim, & quando illum habere quandoque deſiderabam, vt haberem, impoſſibile erat: hinc nullum ſuperelle remedium cogitabâ, & ideo ſtudebam cōſcientiam tenere mundam, nec non omnem peccandi fugere occaſionem; nam ſi à ſpiritus ſancti inſtinctu procedebat, magnum expectabam luctum, & ſi à Dæmonio eſſet, parum mihi nocere poterat, cum omnimode placere Deo ſtuderem ipſum non offendendo: ex quo & ipſe multum perderet. Cum itaque me resolverem, ac me Deo commendarer ſuppliciter rogando, vt me adiuuare dignaretur,

retur,

retur, prædicta aliquot diebus continuando, cognoui quod anima mea tantam non haberet fortitudinem, vt sine aliorum auxilio ad eam perueniret perfectionem, idq; propter aliquas affectiones quas circa quædam ex se non mala habebam, poterant tamen reliqua impedire, ex quorundam relatu, de quodam audieram sacerdote cuius bonitas per Dei gratiam innotescere cœperat populo, procurauit per quendam nobilem verum cui sacerdos ille bene afficiebatur, vt per illum in eius sacerdotis notitiam venirem quo illi confiteri possem, eundemque pro magistro acciperem; quem cum vidissem remansi confusa videndo eiusmodi hominem sanctum, eidemque orationis meæ modum exposui, volens ipsi confiteri: verum se excusauit propter negotia quibus impediatur, & verè sic erat. Eodem tempore venit ad me visitandi causa quidam sanctissimæ vitæ nobilis, meus consanguineus, mecum maxima cum humilitate & discretionem de mea tractans salute, dando mihi remedium quomodo contra dæmonium præualere eumque superare possem. Ipsum amare cœpi & anima mea tunc maiorem sentijt quietem quàm ante, affligabar tamen cum tarlius & rarius ad me veniret. Quando meas animaduertit imperfectiones, (licet me amendauerim) & ex altera parte illi referrem fauores mihi à Deo factos eū in finem, vt me meli⁹ instrueret, mihi dixit, quod vnum cum altero stare non posset, posteaq̃ tales gratiæ & fauores essent, vti dicebat, pro perfectis

O 2 & bene

& bene mortificatis, hinc non sine causa mihi timendum esse affirmabat sibi persuadens, quod non à spiritu bono aliqua procederent, quamvis non ita absolutè affirmaret, & quod omnia bene perpenderem, quæ de mea oratione scirem, quodque illi omnia referrem: & hoc molestum erat cum neque parum vel multum scirem qualis nam oratio esset, cum illam mihi breui temporis spacio Deus ante concessisset. Hinc factū est, vt ultra timorem quem prius habueram etiam multum non sine lacrymis affligerer, nihil tamen aliud quærebam nisi Deo placere: & mihi persuadere non poteram Dæmonium esse, nihilominus cum scirem peccata mea esse multa timebam fatis, & Deum rogabam ne me in aliquam cæcitarem incidere permitteret, ex eo quod non scirem quidnam esset. Voluendo itaque quosdam libros, quærebam quomodo meā orationem describere deberem, & forte fortuitò reperi quendam librum, qui vocatur Saltus montis, in quo legi quæ ad vñionem animæ cum Deo pertinent, & omnia eius signa quæ habueram: & quando in illa etiam oratione ad aliam mentem meam dirigere non poteram, ea conscribendo ex eo libro quædam signa, & sacerdoti prædicto & nobili tradidi, vt viderent, quid facto opus esset, quidque ad hoc dicerent. Et si ipsis ita visum fuisset penitus orationem intermissem. Nam ad quid me subijcere eiusmodi periculo debuissim, si tempore viginti annorū quo me orationi dedi nihil fuerim lucrata, dato quod

quod esset illusio diabolica? Itaque minus malum videbatur illam intermittere, quamuis & hoc mihi videretur absurdum, cum scirem in quo statu anima mea ante orationem fuerit. Hinc vndique mihi molestia, non secus atque illi, qui in flumine existens periculoso hinc inde circumspiciens euadendi modum non videt, qui submergi debeat. Est sane molestia illa grauissima in qua quam plurimos reperi, sicuti in sequentibus dicam, id quod referre, forsitan parum ad propositum videbitur, nihilominus meminisse aliquando iuuabit, vt spiritus probentur. Magna hic sentitur molestia, vnde bonum iudicium est maximè necessarium praesertim mulieribus, si alioqui sint debiles, possunt enim inde aliqua euenire mala, dicendo opus Diabolicum esse: paulo maturius est considerandum & periculum fugiendum quod inde euenire posset: & secretius in hoc est procedendum, quia multa si secus fiat inconuenientia sequi possunt, prout mihi accidit, nam cum quibusdam conferendo maximi damni hoc occasionem praebuit. Quia postquam quaedam fuerunt publicata, quae si secreta remansissent melius fuisset, cum sint eiusmodi, quae ab omnibus non intelliguntur, vnde ab aliquibus iudicabar me illa publicasse. Credo vtique id factum fuisse sine illorum culpa, vt ego inde Deo permittente affligerer. Non dico quod publicauerint, quae in confessione cum illis tractavi: sed cum tales essent personae quibus ex nimio timore de me ipsa ratione

dederam in eum finem, vt me instruerent, illud tacere debuissent. Et ideo dico vt in similibus cum discretionē procedant: dando ipsis animū, vtque tempus expectent, Dominus enim illos suo tempore adiuuabit sicuti & mihi accidit. Cū itaque ipsis librum tradidissem, vna cum totius vitæ meæ informatione, meorumq; peccatorum, meliori quo poteram modo, non tamen per viam confessionis, cum vnus illorum esse secularis, sed solum manifestando quanto-pere essem peccatrix, vtque illi ex charitate & amore considerarent quid mihi conueniret. Interim dum expecto responsū, me quamplurimis commendauī, rogando vt pro me apud Deum intercederent & pro me orarent, & tandem secūdum eorum iudiciū responsū fuit, esse opus diabolicum, quodque de hoc negotio deberem tractare cum quodam Patre Societatis Iesu, qui si vocaretur libēter accederet, & quod eidem per confessionem generalem clarē omnē vitæ meæ rationem exponerem mediante sacramento pœnitentiæ, vt eo modo Dominus Deus me illuminare dignaretur. Hinc magnū concepit timorem & pœnam ita vt quo me verterem nesciuerim, hinc mihi lacrymæ die ac nocte. Quodam die manendo in oratorio admodum afflictā, nesciens quid de me futurum esset in quodam legi libro (qui mihi sicuti videbatur de manu Domini offerebatur) illud Apostoli, fidelis Deus, qui non patietur vos tentari vltra quod potestis, & quod nunquam illos
à dia-

à diabolo superari vel decipi permittet Deus, qui illum in veritate amat, ex qua lectione magnam habui consolationem. Itaque meam confessionem generalem tractare incœpi & distinctè meliori quo poteram modo omnem vitæ meæ cursum nihil omittēdo in scriptis comprehendere. Quo facto multa conspexi mala quæ commiseram, & nullum bonum quod feceram; hinc ingens dolor me inuasit magnaq; afflictio, pœna etiam exinde augebatur vidēdo alias moniales cum personis sanctis cōuersari. Tractando itaque cum meo confessario, me confortando apertè affirmavit spiritum Dei bonum esse, quodque de nouo me deberem orationi dare, quodq; adhuc nō essem bene fundata neq; mortificata, & ita erat, quia neque nomen mortificationis intelligebam, quodque constanter agerem ex quo mihi Dominus eiusmodi fauorem & gratiam concessisset. Et quis (inquit) scit si Dominus per te velit multarum animarum lucrari salutem? Et multa alia spiritu prophetico prædixit, quæ postea euenerunt, ac me culpandam fore si gratiæ mihi à Deo concessæ non corresponderem. Videbatur spiritus sanctus per eum loqui quò anima mea saluari posset. Inter cætera voluit vt singulis diebus orationem facerem circa aliquam partem passionis Christi, quodque aliud non cogitarem quam Christi humanitatem, vnde multum consolabar & confortabar. Et sic Dominus eundem illuminare dignatus est, vt meam cōditionem cognosceret

& modum; quo me gubernare deberem, præscriberet, & mansi resoluta, nihil eorum omit- tendo, quæ mihi dicebat. Sit Dominus benedi- ctus in æternum.

CAP. XXIV.

In quo prosequitur materiam præcedentem, & dicit quomodo eius anima paulatim profecerit postquam incepit obedire, & quàm parum iuuerit gratiæ Dei resistere, & quomodo sua Maiestas paulatim maiorem illi concesserit.

REMANSIT ex ista confessione anima mea ita docilis, vt nihi fuerit tam arduū ad quod respondere non potuerim; hinc magnam in aliquibus feci mutationem, licet Confessarius me ad illa non astringeret, & sic illa potius ex amore Dei perficiebam. Duobus mensibus diuino fauori & gratiæ in quantum potui restiti. Et quoad exteriora, magna in me videbatur mutatio: nonnulla enim per Dei gratiam operabar, quæ erant extrema, vt aliqui, qui in eadem erāt domo affirmabant, respectu eorum, quæ ante faciebam. Bene quidem extremitatem quandam esse iudicabant, licet adhuc meæ religioni & professioni non corresponderent.

Acquisiui in eiusmodi diuino fauore magnā Dei notitiam & quanto magis ab illo fauore diuertere me volebam eo maiorem suauitatem & gloriam sentiebam, ita quod effugere non potuerim.